

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Aleše Nezdařila a soudkyň Mgr. Markéty Jiráskové a JUDr. Zuzany Šmídové ve věci

žalobce: **Ústav fyziky materiálů AV ČR, v. v. i.**, IČO 68081723,
se sídlem Brno, Žižkova 513,
zastoupen Mgr. Ing. Annou Francovou, advokátkou,
Brno, Údolní 567/33,

proti

žalovanému: **Český Energetický Dodavatel a. s.**, IČO 22795090,
se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 806/62,
zastoupen JUDr. Michalem Vítkem, Ph.D., advokátem,
Opava, Rooseveltova 858/40,

o zaplacení částky 464 689,77 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 30. března 2023,
č. j. 27 C 63/2023-38,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 27 761 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám advokátky žalobce.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem vyhověl soud I. stupně žalobnímu návrhu a žalovanému uložil povinnost, aby žalobci zaplatil částku 464 689,77 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 15 % ročně z této částky od 9. 10. 2002 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I). Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Barchánková.

Současně uložil žalovanému povinnost, aby žalobci na nákladech řízení zaplatil 81 992 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám advokátky žalobce (výrok II.).

2. Soud I. stupně takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce proti žalovanému domáhal zaplacení náhrady škody za porušení smluvní povinnosti poté, kdy žalovaný vypověděl žalobci dopisem ze dne 23. 12. 2021 smlouvu o sdružených dodávkách elektrické energie za tzv. fixní cenu, sjednanou mezi účastníky dne 19. 12. 2019. V období od 23. 12. 2021 do 11. 2. 2022 tak žalobci dodával elektrickou energii tzv. dodavatel poslední instance (DPI), a to za významně vyšší cenu než žalovaný na základě uvedené smlouvy. Žalobce dovedl, že mu tím byla způsobena škoda tvořená rozdílem mezi částkou, kterou se žalobce zavázal hradit v rozhodném období ve smlouvě a částkou, kterou byl nucen v tomtéž období platit za dodávku elektrické energie dodavateli poslední instance. Uvedený rozdíl mezi cenami za rozhodné období vyčíslil na 464 689,77 Kč.
3. Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že mezi stranami byla dne 19. 12. 2019 sjednána platná smlouva o dodávce elektrické energie, v rámci které se žalovaný zavázal dodávat žalobci elektrickou energii na označené odběrné místo. Smlouva byla sjednána na dobu určitou do 31. 12. 2024. Výpočet ceny za takto dodanou elektřinu byl smluvně stanoven, úprava byla obsažena v článku IV. smlouvy, nazvaném „Cena plnění.“ V souladu s tím byla cena za silovou elektřinu stanovena jako „fixní jednotarifní“ ve výši 1 435 Kč za MWh. Soud I. stupně dále zjistil, že žalovaný dopisem ze dne 23. 12. 2021 oznámil žalobci, že smlouvu ze dne 19. 12. 2019 jednostranně vypovídá a že od tohoto dne se bude žalobce nacházet v režimu dodavatele poslední instance (DPI). Tímto dodavatelem byla společnost E.ON Energie, a.s. U dodavatele poslední instance zaplatil žalobce v rozhodné době za silovou elektřinu podstatně vyšší cenu, a to v rozmezí 4 296,61 Kč za MWh až 4 737,05 Kč za MWh. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že rozdíl za cenu uhrazenou žalobcem v období od 23. 12. 2021 do 11. 2. 2022 oproti ceně smluvené se žalovaným činil 464 689,77 Kč (včetně DPH).
4. Takto zjištěný skutkový stav posoudil soud I. stupně podle ustanovení § 2894 odst. 1 o. z., ve spojení s § 2006 o. z. a § 2913 o. z., za použití ustanovení § 1764 o. z. Poté shledal, že žalobní návrh je v celém rozsahu opodstatněný. Ve věci samé dovedl, že žalovaný porušil smlouvu uzavřenou se žalobcem, přičemž porušení smluvní povinnosti spočívalo ve svévolném ukončení dodávky elektrické energie. Podle závěru soudu I. stupně nebyly ve věci splněny podmínky pro zánik závazku podle § 2006 o. z., neboť plnění žalovaného se nestalo nemožným, bylo možno jej splnit za ztížených podmínek a s vyššími náklady. Stav trhu nebyl v prosinci roku 2021 sám o sobě překážkou plnění ze strany žalovaného. Pokud žalovaný uzavřel kupní smlouvu za fixní sazbu, přijal na sebe zcela dobrovolně podnikatelské riziko, dodávky elektřiny tak bylo možno realizovat, byť za zvýšených nákladů na straně dodavatele (žalovaného).
5. Soud I. stupně ještě, poznamenal, že žalovaný měl povinnost ze smlouvy plnit i v případě zvlášť hrubého nepoměru mezi stranami. Nebyl důvod ani k zahájení (obnovení) jednání o smlouvě ve smyslu § 1765 o. z., neboť žalovaný se práva na renegociaci výslovně vzdal v článku XVII odst. 9 smlouvy. Enormní zvýšení nákladů není možné kvalifikovat ani jako liberační důvod ve smyslu § 2913 o. z., neboť smluvená dodávka elektřiny byla fakticky i právně možná.
6. S tímto podstatným odůvodněním soud I. stupně žalobnímu návrhu v celém rozsahu vyhověl a žalovanému s odkazem na § 2913 odst. 1 o. z. uložil povinnost nahradit škodu za porušení smluvní povinnosti ve výši 484 689,77 Kč s příslušenstvím. Výrok o nákladech řízení odůvodnil odkazem na ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. s tím, že žalobce byl ve věci zcela úspěšný. Náhradu nákladů řízení na straně žalobce pak soud I. stupně vypočetl podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. na souhrnných 81 992 Kč.
7. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný dne 13. 4. 2023 včasné odvolání, které ještě doplnil podáním ze dne 18. 4. 2023 a dne 14. 11. 2023. Odvolání žalovaného směřovalo proti oběma výrokům napadeného rozhodnutí. V rámci odvolání žalovaný zejména namítl, že soud I. stupně při rozhodování nepřihlédl k odvolatelem tvrzeným skutečnostem nebo jím označeným důkazům, Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Barchánková.

řízení zatížil procesní vadou, neúplně zjistil skutkový stav věci a na základě provedených důkazů dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním, přičemž věc nesprávně posoudil i po stránce právní.

8. Soudu I. stupně odvolatel především vytkl, že v řízení předčasně rezignoval na zjištění okolností nemožnosti plnění, když odmítl provedení dalších důkazů dle důkazních návrhů žalovaného. Žalovaný zdůraznil, že činil důkazní návrhy ve smyslu prokázání nepřekonatelnosti vzniklé překážky a nebylo jim vyhověno, stejně jako soud I. stupně neprovedl důkaz výpovědí člena představenstva žalovaného M. K. Že se v případě nárůstu cen na komoditní burze jednalo o skutečnosti mimo vůli žalovaného je zjevné a soud by k tomuto závěru měl dojít nejen na základě provedených, ale také neprovedených důkazů. Pro žalovaného jakožto společnost realizující zisk v období předcházející energetické krizi, by bylo zcela nelogické, pokud by si takovou překážku plnění sama navodila.
9. Dále žalovaný namítl, že řízení bylo stíženo vadou, která měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Tuto vadu spatřoval v okolnosti, že soud I. stupně neprovedl poučení o následcích koncentrace při ukončení prvního jednání ve věci. Podle názoru žalovaného vedl soud I. stupně dokazování navíc selektivně, a to prakticky jen na základě důkazů navržených žalobcem.
10. Současně žalovaný namítl, že soud I. stupně zjistil skutkový stav věci neúplně. Podle názoru odvolatele nedostal soud I. stupně své povinnosti řádného dokazování, zejména pak povinnosti úplně prokázat stav věci. Navíc zjevně pochybil při hodnocení důkazního návrhu, když uvedl, že otázka předvídatelnosti ukončení dodávek není v této věci podstatná. Tento závěr učinil, ačkoli otázka okolností předvídatelnosti nemožnosti plnění je výslovně smluvní podmínkou vyloučení odpovědnosti žalovaného u titulu domnělé škody. Z rozsudku soudu I. stupně pak dle názoru odvolatele nevyplývá snaha vůbec situaci na trhu s energiemi pochopit a ani ji vztáhnout ke konkrétním aspektům reality podnikání žalovaného a plnění předmětného smluvního závazku.
11. Dále žalovaný soudu I. stupně vytkl, že na základě provedeného dokazování dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním ohledně existence důvodu vyšší moci a následně nemožnosti plnění ve smyslu ustanovení občanského zákoníku, ohledně prokázání naplnění podmínek zániku závazku podle čl. 12 a čl. 13 smlouvy a ohledně otázky vzniku škody na straně žalobce. Soudu I. stupně v této souvislosti vytkl, že se nijak nezabýval námitkou žalovaného ohledně toho, zda lze zvýšené ceny hrazené u jiného dodavatele vůbec považovat s ohledem na mimořádnou situaci na trhu s energiemi v předmětném období za škodu.
12. Žalovaný rovněž namítl, že rozhodnutí soudu I. stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci, neboť prvoinstanční soud nesprávně vyhodnotil naplnění podmínek § 2913 o. z. a dále naplnění podmínek podle § 2006 o. z. a současně nesprávně vyhodnotil i naplnění podmínek zániku závazku a exkulpace z povinnosti nahradit škodu dle dotčených ustanovení smlouvy ze dne 19. 12. 2019.
13. Ze všech těchto důvodů žalovaný navrhl, aby odvolací soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení, případně, aby rozsudek změnil tak, že žaloba bude v celém rozsahu zamítnuta a žalovanému bude přiznána náhrada nákladů řízení před soudy obou stupňů.
14. Žalobce se ve vyjádření k odvolání žalovaného ztotožnil se skutkovými i právními závěry soudu I. stupně a navrhl potvrzení napadeného rozhodnutí. Současně požadoval náhradu nákladů odvolacího řízení.
15. Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a § 212a odst. 1, 5 o. s. ř. napadený rozsudek soudu I. stupně i řízení, které jeho vydání předcházelo. Postupem podle § 213 odst. 2 o. s. ř. zopakoval důkaz listinami: smlouvou ze dne 19. 12. 2019 a listinou nazvanou „Ukončení dodávek elektrické energie“ ze dne 23. 12. 2021. Poté dospěl k závěru, že odvolání žalovaného není důvodné.
16. Žalovaný uplatnil v rámci opravného prostředku odvolací důvody uvedené v ustanovení § 205 odst. 2 písm. b), c), d) e) a g) o. s. ř., když namítl, že soud I. stupně nepřihlédl k jím tvrzeným

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Barchánková.

skutečností a označeným důkazům, dále, že řízení ve věci bylo zatíženo procesní vadou, soud I. stupně neúplně zjistil skutkový stav věci, na základě provedených důkazů dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a jeho rozhodnutí spočívá též na nesprávném právním posouzení věci.

17. Odvolací soud konstatuje, že odvolací důvod upravený v ustanovení § 205 odst. 2 písm. b) o. s. ř. může být dán pouze v řízeních, ve kterých se uplatňuje zásada koncentrace řízení ze zákona (§ 118 b a § 175 odst. 4 část první věty za středníkem o. s. ř.). O takový případ se však v dané věci nejednalo. Odvolací soud proto uzavřel, že odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. b) o. s. ř. není v přezkoumávané věci založen.
18. Za odvolací důvod podle ustanovení § 205 odst. 2 písm. c) o. s. ř. jsou považovány všechny vady řízení s výjimkou těch, které jsou uvedeny v § 205 odst. 2 písm. a) nebo b) o. s. ř. a uplatní se bez ohledu na to, zda se týkají postupu soudu I. stupně při dokazování, posuzování procesních otázek v průběhu řízení, poučování účastníků a dalších nedostatků, ke kterým došlo v průběhu řízení před soudem I. stupně nebo v souvislosti s jeho rozhodováním. Porušení procesněprávních předpisů však představuje vadu řízení jen tehdy, nebylo-li výsledkem právního posouzení určité procesní otázky v rozhodnutí soudu, neboť se projevilo toliko činností, anebo opomenutím při provádění jednotlivých úkonů. Uvedené tzv. jiné vady řízení však nejsou způsobilým odvolacím důvodem samy o sobě, ale jen tehdy, jestliže mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí soudu ve věci.
19. Žalovaný spatřoval naplnění odvolacího důvodu podle § 205 odst. 2 písm. c) o. s. ř. jednak v okolnosti, že nebyl soudem I. stupně vyzván k doplnění důkazů za situace, kdy měl soud pochybnosti o rozsahu provedeného dokazování a dále v okolnosti, že soud I. stupně neposkytl žalovanému poučení o následcích koncentrace řízení při ukončení prvního ústního jednání. Tyto námitky nejsou opodstatněné. Z obsahu protokolu o jednání před soudem I. stupně ze dne 30. 3. 2023 se podává, že předsedkyně senátu soudu I. stupně po přečtení listinných důkazů stranám sdělila, že první jednání ve věci je skončením tohoto jednání *koncentrováno*. Odvolací soud se domnívá, že ve spojitosti s poučením uvedeným na předvolání zástupců účastníků k prvnímu jednání postačuje i takto formulované poučení o koncentraci řízení podle § 118b odst. 1 o. s. ř. Za procesní vadu pak není možno považovat tu skutečnost, že soud neprovedl některé z důkazů navržených žalovaným. Soud I. stupně v této souvislosti řádně vysvětlil, které důkazy neprovádí (výslech jednatele žalovaného a odborné posouzení/znalecký posudek), když dospěl k závěru, že další doplnění dokazování není v souladu se zásadou hospodárnosti řízení. Takový postup soudu I. stupně byl procesně korektní. Za situace, kdy má soud rozhodné okolnosti za prokázané, nemusí již poučovat účastníka řízení o tom, že jmenovaný neunáší důkazní břemeno o opaku. Odvolací soud shledává v postupu soudu I. stupně při jednání pouze dílčí opomenutí, a to je okolnost, že předsedkyně senátu neposkytla účastníkům závěrečné poučení podle § 119a odst. 1 o. s. ř. (poučení před vyhlášením rozsudku). Tento nedostatek byl zhojen v odvolacím řízení. Nejednalo se tedy o vadu, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí soudu I. stupně ve věci. Odvolací soud proto uzavřel, že ani odvolací důvod podle ustanovení § 205 odst. 2 písm. c) o. s. ř. ve věci není dán.
20. Jak zmíněno výše, soud I. stupně nepochybil, pokud řízení nedoplňoval výslechem člena představenstva žalovaného M. K. a odborným vyjádřením či posudkem ohledně posouzení vývoje cen na energetickém trhu v rozhodném období. Rovněž odvolací soud se domnívá, že skutková zjištění soudu I. stupně v dané věci byla dostatečná a žalovaným navržené důkazy byly nadbytečné. Rozhodnutí soudu I. stupně v této věci je totiž založeno na správném předpokladu, že i kdyby prvotním podnětem k ukončení dodávek elektřiny ze strany žalovaného byl vývoj na trhu s energiemi (resp. ztráta ekonomické stability žalovaného tím způsobená), nemá taková okolnost vliv na povinnost žalovaného dodržovat smluvní závazky. Smluvní závazek žalovaného dodávat žalobci silovou elektřinu za fixní cenu dle smlouvy ze dne 19. 12. 2019 byl sjednán na dobu pěti let. Jeho sjednáním na sebe převzal žalovaný i podnikatelské riziko, vyvážené na druhé straně jistotou dodavatele, že žalobce jako odběratel bude po stejnou dobu platit za poskytnuté plnění cenu v dohodnuté (fixní) výši, a to i v případě poklesu cen na trhu s energiemi V tomto Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Barchánková.

světlem se žalovaným navržené důkazy na doplnění dokazování odborným posouzením či znaleckým posudkem o situaci na energetickém trhu jeví jako nadbytečné. Doplnění dokazování o tyto důkazy by bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení. Soud I. stupně tedy nepochybil, pokud tyto výše uvedené návrhy na doplnění dokazování zamítl a svůj postup v rozhodnutí rádně odůvodnil. Odvolací soud proto shledal, že ani odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. d) o. s. ř. nebyl založen.

21. Žalovaný v rámci opravného prostředku uplatnil rovněž odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. e) a g) o. s. ř., když namítl, že soud I. stupně na základě provedeného dokazování dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním ohledně existence důvodů vyšší moci a následné nemožnosti plnění a též ohledně prokázání naplnění podmínek zániku závazku. Současně namítá, že soud I. stupně věc nesprávně posoudil po stránce právní, když nesprávně vyhodnotil naplnění podmínek následné nemožnosti plnění dle § 2006 o. z. a náhrady škody podle § 2913 o. z.
22. Odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. e) o. s. ř. míří na pochybení soudu ve zjištění skutkového stavu věci, které spočívá v tom, že skutkové zjištění, jež bylo podkladem pro rozhodnutí soudu, je nesprávné. Musí jít o takové skutkové zjištění, na jehož základě soud věc posoudil po stránce právní a které je nesprávné v tom smyslu, že nemá oporu v provedeném dokazování. Mezi vadami skutkového zjištění ve smyslu § 205 odst. 2 písm. e) o. s. ř. a vadami právního posouzení je úzká vzájemná souvislost. Právní posouzení je ve smyslu § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř. nesprávné, jestliže soud na správně zjištěný skutkový stav aplikuje nesprávnou právní normu, případně aplikuje správnou právní normu, ale nesprávně vyloží, či neaplikuje adekvátní právní normu.
23. V dané věci učinil soud I. stupně správná skutková zjištění, s nimiž se odvolací soud ztotožňuje. Mezi účastníky byla dne 19. 12. 2019 sjednána smlouva o sdružených službách dodávky elektrické energie, jejíž platnost nikdo nezpochyboval. V rámci této smlouvy se žalovaný zavázal dodávat žalobci do jím zvoleného odběrného místa elektrickou energii a zajistit na vlastní jméno a na vlastní účet související služby v elektroenergetice. Smlouva byla sjednána na dobu určitou od 1. 1. 2020 do 31. 12. 2024. Současně byla stranami v článku IV. této smlouvy sjednána fixní jednotarifní cena za dodanou elektrickou energii (silovou) ve výši 1 435 Kč za MWh. Tato cena byla sjednána pro období celého trvání smlouvy.
24. Soud I. stupně rovněž správně zjistil, že žalovaný dopisem ze dne 23. 12. 2021 (doručeného dne) oznámil žalobci, že smlouvu vypovídá a že od tohoto dne bude žalobce v režimu dodavatele poslední instance (DPI). Nesporné bylo, že žalovaný na základě tohoto dopisu skutečně dodávky elektriny žalobci podle smlouvy ukončil již ke dni 22. 12. 2021 a od 23. 12. 2021 až do 11. 2. 2022 byl žalobce nucen odebírat elektrickou energii od DPI. Správná byla rovněž zjištění soudu I. stupně ohledně ceny, za kterou žalobce v rozhodné době u dodavatele poslední instance cenu nakupoval. Jednalo se o cenu v rozmezí od 4 296,61 Kč za MWh do 4 737,05 Kč za MWh. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že celkový rozdíl úhrady oproti ceně fixní, která byla sjednána ve smlouvě ze dne 19. 12. 2019, činil za rozhodné období částku 464 689,77 Kč, včetně DPH. Žalobce před soudem doložil bankovním potvrzením o provedení transakce ze dne 21. 1. 2022, 24. 2. 2022 a 23. 3. 2022, že částku 464 689,77 Kč uhradil dodavateli poslední instance, jímž byla společnost E.ON Energie, a.s.
25. Skutková zjištění soudu I. stupně tedy byla správná, odvolací důvod podle ustanovení § 205 odst. 2 písm. e) o. s. ř. tak nebyl dán.
26. Správný byl rovněž právní závěr, který soud I. stupně ve věci učinil. Jak rozebráno výše, mezi účastníky byla sjednána platná smlouva o sdružených dodávkách elektrické energie (nepojmenovaná smlouva s převažujícími prvky rámcové smlouvy kupní). Tato smlouva byla sjednána na dobu určitou, přičemž kupní cena byla stranami sjednána jako pevná. Dne 22. 12. 2021 přestal žalovaný dodávat žalobci na základě této smlouvy elektrickou energii, což mu oznámil dopisem ze dne 23. 12. 2021, nazvaným „Ukončení dodávek elektrické energie.“ Přestože žalovaný v textu listiny ze dne 23. 12. 2021 sděluje, že žalobci vypovídá smlouvu o sdružených
Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Barchánková.

službách na dodávku elektrické energie ze dne 19. 12. 2019, v průběhu řízení před soudem I. stupně se žalobě bránil tvrzením, že právní vztah mezi účastníky zanikl ze zákona ve smyslu ustanovení § 2006 o. z.

27. Podle § 2006 odst. 1 o. z. zaniká závazek pro nemožnost plnění, stane-li se dluh po vzniku závazku nesplnitelným. Plnění není nemožné, lze-li dluh splnit za ztížených podmínek s většími náklady s pomocí jiné osoby nebo až po určené době. Podle § 2006 odst. 2 o. z. prokazuje nemožnost plnění dlužník.
28. Odvolací soud se ztotožňuje se závěrem soudu I. stupně, podle něhož v dané věci nebyly naplněny podmínky pro zánik závazku podle § 2006 odst. 1 o. z., neboť závazek žalovaného se v tomto případě nestal nesplnitelným. Plnění ze smlouvy sjednané mezi účastníky dne 19. 12. 2019 totiž nebylo v rozhodnou dobu nemožné, nýbrž bylo možno závazky dodavatele splnit, ovšem za ztížených podmínek a s vyššími náklady. O následné nemožnosti plnění lze hovořit v situaci, kdy se plnění stalo následkem určité okolnosti trvale po vzniku závazku nemožným, ačkoli v době závazku bylo objektivně možné. Je-li plnění nemožné i pro kohokoliv jiného, zaniká závazek vždy (objektivní nemožnost). Subjektivní nemožnost plnění (zcela pro důvody na straně zavázaného) způsobí zánik závazku jen ve výjimečných situacích. Se subjektivní nemožností plnění pak úzce souvisí i tzv. hospodářská nemožnost plnění, namítaná žalovaným.
29. Podle ustálené rozhodovací praxe nemá samotná hospodářská nemožnost plnění za následek zánik závazku, jestliže je tento závazek fakticky a právně splnitelný. Obecně pak platí pravidlo, že závazek není nesplnitelný, jestliže jej lze uskutečnit za ztížených podmínek a s většími náklady či po sjednaném čase (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 25. 1. 2012, publikován pod sp. zn. 32 Cdo 3334/2010). V dané věci se nejednalo o objektivní nemožnost plnění už z toho zřejmého důvodu, že jiní dodavatelé energií (na rozdíl od žalovaného) ve svých smluvních závazcích pokračovali a el. energii nadále odběratelům dodávali za sjednané ceny. Závazek z předmětné smlouvy byl též fakticky i právně splnitelný. U žalovaného by se tak mohlo jednat o subjektivní (hospodářskou) nemožnost plnění, ovšem ani tato podmínka nebyla splněna, když dodávku elektrické energie mohl žalovaný zachovat, byť za ztížených podmínek a s vyššími náklady na své straně. Byl proto správný závěr soudu I. stupně, že ve věci nebyly naplněny podmínky pro zánik závazku ve smyslu ust. § 2006 odst. 1 o. z.
30. Tím, že žalovaný přestal dodávat elektrickou energii podle smlouvy ze dne 19. 12. 2019, porušil svou smluvní povinnost a na základě ustanovení § 2913 odst. 1 o. z. je proto povinen žalobci nahradit škodu. Je třeba přisvědčit žalobci, že v dané věci nejsou u škůdce založeny liberační důvody ve smyslu ustanovení § 2913 odst. 2 o. z. neboť se nejednalo o případ, kdy by žalovanému ve splnění smluvní povinnosti dočasně či trvale bránila mimořádná nepředvídatelná a nepřekonatelná překážka, která by vznikla nezávisle na jeho vůli. Za takovou překážku nelze dle názoru dovolacího soudu považovat růst cen na trhu energií, neboť pohyb cen na energetickém trhu je projevem podnikatelského rizika zde podnikajících subjektů. Jedná se tedy o překážku vzniklou ze škůdcových osobních poměrů. Taková překážka žalovaného povinnosti k náhradě škody nezprošťuje. Za situace, kdy o výši tvrzené škody ve věci nebylo sporu, odvolací soud ve shodě se soudem I. stupně uzavřel, že žalobní návrh je po právu. Právní posouzení věci ze strany soudu I. stupně tedy bylo správné a odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř. nebyl v přezkoumávané věci založen.
31. Na základě těchto skutečností postupoval odvolací soud podle ustanovení § 219 o. s. ř. a napadený rozsudek potvrdil jako věcně správný, včetně věcně správného výroku o náhradě nákladů řízení, jehož znění bylo v souladu s ustanovením § 142 odst. 1 o. s. ř. za situace, kdy procesně úspěšný žalobce byl v řízení před soudem I. stupně zastoupen advokátem.
32. Výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení je odůvodněn ustanovením § 142 odst. 1 o. s. ř., ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř., neboť žalobce byl v odvolacím řízení plně úspěšný. Náklady řízení na straně žalobce, který byl i před odvolacím soudem zastoupen advokátem, byly
Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Barchánková.

vynaloženy účelně. Sestávají se za odměny advokáta za 2 úkony právní služby po 10 180 Kč podle § 7 bod 6., ve spojení s § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., náhrady hotových výdajů za 2 úkony právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téhož předpisu, náhrady cestovních výdajů ve výši 783 Kč za cestu zástupkyně žalobce na ústní jednání dne 15. 11. 2023, náhrady za promeškaný čas v rozsahu 12 započatých půlhodin po 100 Kč podle § 14 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a 21 % DPH v částce 4 818 Kč. Celkem 27 761 Kč.

33. DPH je součástí nákladů řízení podle § 137 odst. 1 a 3 o. s. ř., za použití § 224 odst. 1 o. s. ř. Náklady řízení jsou splatné k rukám advokátky žalobce podle § 149 odst. 1, za použití § 224 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, a to za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.

Praha 15. listopadu 2023

JUDr. Aleš Nezdařil v. r.
předseda senátu